

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobce: **CET 21 spol. s r.o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2009, čj. hol/4507/09, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2010, čj. 6 Ca 257/2009 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.
II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2009, čj. hol/4507/09, uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), podle kterého je provozovatel vysílání povinen zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a zřetelně zvukově, obrazově, či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Zároveň uložil žalobci povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení. Zákonem stanovenou povinnost žalobce porušil tím, že dne 6. 9. 2008 v 8:50:56 hodin na programu Nova premiérově odvysílal označení sponzora RIMMEL, produkt Volume Flash Mousse (sponzor programu, mutace 1), které bylo neoddělenou reklamou.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Namítl, že výrok rozhodnutí neobsahuje právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Rozhodnutí považoval za nezákonné pro rozpor se správním spisem. Analýza spotu byla do spisu založena až poté, kdy žalovaný sdělil žalobci, že ukončil

dokazování. Žalovaný spot nesprávně vyhodnotil a věc nesprávně právně posoudil. Při stanovení výše pokuty rovněž chybně posoudil naplnění kritérií pro uložení pokuty.

Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uzavřel, že výrok rozhodnutí žalovaného neobsahoval náležitosti podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť v něm chybí odkaz na ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Zákon o vysílání upravuje v § 60 více skutkových podstat správních deliktů a musí být zřejmé, zda sankce byla vzhledem ke zjištěným skutečnostem správně podřazena pod konkrétní skutkovou podstatu. Uvedení tohoto ustanovení do záhlaví rozhodnutí nelze hodnotit jako splnění zákonného požadavku na náležitosti výroku rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí naproti tomu neshledal městský soud nezákonným pro rozpor se správním spisem. Předmětný spot je třeba podle městského soudu chápat jako přesvědčovací proces. Jsou v něm zdůrazňovány kvality výrobku a spot vykazuje prvky reklamního příběhu. Naplňuje tak znaky reklamy a bylo proto povinností žalobce spot zřetelně oddělit od ostatních částí programu.

Při hodnocení kritéria „typ závadného vysílání“ žalovaný uvedl, že pořad ESO, v němž byl vzkaz odvysílán, byl zařazen vícekrát týdně v různých reprízách. Městský soud mu vytkl, že pro takové hodnocení nebyl ve spise žádný podklad a navíc ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že pokuta byla uložena za premiérové vysílání. K ostatním hlediskům pro uložení pokuty městský soud neměl výhrady.

Rozsudek městského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele obsahuje výrok správního rozhodnutí všechny náležitosti. Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je třeba vyložit tak, že právním ustanovením, podle něhož bylo rozhodováno, je míněno porušované ustanovení, v tomto případě § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání. Ustanovení § 60 citovaného zákona do výroku rozhodnutí nepatří, protože pouze určuje oprávnění stěžovatele, pokud jde o spodní a horní hranici ukládané sankce. Městský soud nesprávně vyložil § 68 odst. 2 správního řádu a svůj výklad nijak nezdůvodnil. Proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Při hodnocení kritéria „typ závadného vysílání“ městský soud nedostatečně rozvedl, zda za pochybení považoval argument, že pořad ESO byl vícekrát odvysílán a ve výroku je pokutováno pouze jedno odvysílání, nebo zda chtěl stěžovateli vytknout, že pro toto tvrzení nejsou ve spise podklady a žalobce se s touto informací nemohl seznámit. Podstatné je, že pořad ESO byl vícekrát odvysílán. Úsudek o míře popularity pořadu, založený na jeho reprízování, je nutný k posouzení typu závadného vysílání. Tento závěr není v rozporu s výrokem rozhodnutí. Kolikrát byl pořad odvysílán, je součástí každého televizního programu dostupného široké veřejnosti a je všeobecně známou skutečností, kterou není třeba dokazovat.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud srozumitelným a úplným způsobem odůvodnil své rozhodnutí. Teprve spojením § 48 odst. 4 písm. a) a § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání lze zjistit, jakého jiného právního deliktu se provozovatel

vysílání dopustil. Závěr městského soudu ohledně přezkoumání kritéria typu závadného vysílání je srozumitelný a je podložen obsahem správního spisu.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

V posuzované věci je sporné, zda výrok rozhodnutí naplňoval požadavky kladené na něj právními předpisy. Městský soud vytkl stěžovateli, že ve výroku rozhodnutí nebyl v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu uveden vedle § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání též § 60 odst. 1 písm. l) tohoto zákona. Především neobstojí kasační tvrzení, že uvádění § 60 do záhlaví správního rozhodnutí je *„dlouholetou zavedenou praxí"*. Postup stěžovatele dosud nebyl ve všech případech konzistentní. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel při formulaci výroků správních rozhodnutí nepostupuje jednotně. V rozhodnutích z nedávné doby, např. ze dne 13. 5. 2009, čj. vav/4086/09 (věc byla u NSS vedena pod sp. zn. 8 As 45/2010), a ze dne 2. 6. 2009, čj. vav/4445/09 (sp. zn. 8 As 40/2010), bylo ustanovení § 60 zákona o vysílání uvedeno přímo ve výroku správního rozhodnutí.

Obecně platí, že pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004).

Ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, ve znění účinném do 31. 5. 2010, stanovilo provozovatelům vysílání povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Upravovalo tedy povinnost provozovatele vysílání, nestanovilo však následky spojené s jejím nedodržení. Teprve z ustanovení § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání vyplývá, že pokud provozovatel vysílání nedodrží povinnosti stanovené pro vysílání reklam, teleshoppingu a sponzorovaných pořadů, dopustí se tím správního deliktu, za který mu bude uložena pokuta v rámci zákonem stanovené sazby.

Není správný názor, že skutkové podstaty správního deliktů jsou upraveny pouze v ustanoveních, která ukládají provozovatelům vysílání určité povinnosti. Skutkové podstaty deliktů jsou i v případě § 60 zákona o vysílání upraveny způsobem, který je pro legislativní techniku v oblasti správního trestání často užíván, totiž za použití odkazující normy. Skutkové podstaty tedy nejsou popsány slovně, nýbrž pokud jde o znak charakterizující objektivní stránku správního deliktu, odkazují na ustanovení, které takovou povinnost ukládá. Nelze tedy tvrdit, že by sankční odpovědnost provozovatele vysílání vyplývala pouze z ustanovení obsahujících pravidlo chování, tj. v tomto případě z

§ 48 odst. 4 písm.a) zákona o vysílání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS).

Nelze přisvědčit stěžovateli, že § 60 pouze stanoví, jaká má stěžovatel oprávnění, pokud jde o výši ukládané sankce. Ustanovení § 48 odst. 4 písm.a) zákona o vysílání není komplexním sankčním ustanovením a není možné pouze aplikací tohoto ustanovení učinit závěr o vině ze spáchání správního deliktu. Jak již bylo výše uvedeno, sankčním ustanovením, podle kterého je pokuta především ukládána, je § 60, který, z legislativně technického důvodu, volí odkaz na ustanovení, které sice pozitivně definuje pravidlo chování, avšak neobsahuje sankci a nelze pouze podle něj ukládat trest za správní delikt. Není proto důvodná kasační námitka směřující proti názoru městského soudu, že ustanovení, podle kterého byla pokuta uložena, je třeba vedle § 48 odst. 4 písm.a) zákona o vysílání rovněž uvést ve výroku správního rozhodnutí.

Stěžovatel nesouhlasil se stanoviskem městského soudu k jednomu z hledisek pro ukládání pokuty, k hledisku typu závadného vysílání. Rozhodnutí městského soudu označil v této části za nesrozumitelné, neboť z něj podle jeho názoru nevyplývají důvody, proč městský soud přisvědčil námitce žalobce. Rovněž tato kasační námitka není důvodná. Z rozsudku městského soudu lze bezpečně zjistit, co městský soud stěžovateli vytýkal. Vycházel z toho, že pro závěry stěžovatele uvedené v hodnocení tohoto kritéria nejsou podklady ve správním spise a rovněž konstatoval, že stěžovatelem učiněné hodnocení přináší pochybnost, zda byl stěžovatel postižen za premiérové odvysílání spotu, nebo též za jeho další vysílání.

Základním argumentem městského soudu bylo konstatování, že pro tvrzení o oblíbenosti Hitparády ESO, uvedené ve správním rozhodnutí a *„jejímu vysílání vícekrát týdně v různých reprízách“* neskýtá správní spis žádnou oporu. Právě to, že správní rozhodnutí neobsahuje v tomto ohledu konkrétní tvrzení a ani ze správního spisu nelze podrobnosti zjistit, správně vedlo městský soud k pochybnostem, zda byla sankce ukládána pouze za premiérové vysílání nebo též za jeho opakování. Pokud by správní rozhodnutí obsahovalo více konkrétních argumentů a obsah správního spisu by jim korespondoval, nemusel by následně stěžovatel v kasační stížnosti předkládat různé varianty, jak lze podle jeho mínění rozsudku městského soudu rozumět.

Stěžovatel namítl, že opakované odvysílání pořadu ESO, je *„naprosto relevantní skutečnost, protože úsudek o výši popularity založené na častém reprízování pořadu, je nutný k posouzení typu závadného chování“*. Této kasační úvaze nelze nic vytknout, avšak právě proto je třeba, aby argumenty, jimiž stěžovatel odůvodňuje svá rozhodnutí, byly dostatečně konkrétní a bylo je možné ve správním spise ověřit.

Zcela nepřípadné je však pak kasační tvrzení, že to, kolikrát byl pořad na programu žalobce odvysílán, *je součástí každého televizního programu dostupného široké veřejnosti a je tedy všeobecně známou skutečností, kterou netřeba dokazovat a zakládat do správního spisu“*. Rozhodně není všeobecně známou skutečností, kterou by nebylo třeba v řízení dokazovat, to, zda a jak často je opakován televizní pořad, navíc určený pro úzkou věkovou skupinu diváků. Nepochybně to nelze požadovat zejména po divácích, pro které není hitparáda určena, či po osobách, které televizi nesledují. Nezbývá než zopakovat, že

pokud chtěl stěžovatel argumentovat oblíbeností vysílaného pořadu a jeho opakovaným reprízováním, měl své důvody formulovat jednoznačně a měl rovněž zajistit, aby soud následně mohl jejich důvodnost ověřit ve správním spise.

Městský soud proto správně zrušil žalobou napadené rozhodnutí a výrok jeho rozsudku stojí na důvodech, které v řízení před Nejvyšším správním soudem obstály. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť výslovně sdělil, že úhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepožaduje.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. dubna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu